

I.

Gyöngyvirágillat csapta meg a kapuban. Szofi mélyen magába szívta, miközben benyomta a súlyos ajtószárnyat. Az emlékek hirtelen rohanták meg, visszatért azoknak az időknek a hangulata, amikor még erőlködni kellett, hogy a játszótérről hazafelé egyedül ki tudja nyitni az ajtót. De eElutasított minden segítséget, és aztán büszkén, bár kissé sajnó vállal tartotta a kaput Erikának. Néha olyan tetszetős nevekkkel illette magában azt az időszakot, mint az „ártatlanság kora”. De valójában úgy érezte, ő sohasem volt egészen, gyermekién ártatlan.

Megjegyzés [B1]: x

Megjegyzés [B2]: x

A lift mellett már a kukákból áradó rothadás büze fogadta. Éppen úgy ráncolta az orrát, verte lábával a türelmetlenség ritmusát, mint valaha, gyerekként, amikor teli volt a bevásárlószatyor, és nem akaródzott gyalog menni, de várni sem. Ugyan most nem volt nála semmi, csak egy oldaltáska, de kezdett úrrá lenni rajta az idegesség, úgyhogy inkább várt, mintha a lift lassúsága húzná vissza, nem a félelem.

Megjegyzés [B3]: x

Amikor meglátta a bordó ajtót, rajta az ablakok tejüvegét és az üveg előtt a kovácsoltvas rács kanyargását, előntötte az érzés: hazatért. És rögtön utána jött a bizonytalanság. Ő itthon van, de hazavárják ide? Nem kellett kimondania magában a választ, hogy tudja, igen/nem.

Megjegyzés [B4]: x

Gyorsan nyomta meg a csengőt, aztán úgy kapta le róla az ujját, mintha a gomb égetne. Még a szokott jelre, a két apró, rövid csengetésre sem volt képes. Nem is lett volna értelme: az mindig Erikának szólt, kettejük titkos jele volt, ami után a nő arcán azzal az összetéveszthetetlen, csak neki tartogatott mosollyal nyitott ajtót. Most Erika nem volt itthon, és Szofinak nem járt mosoly. Nem érdemelte volna meg a szeretet és az elfogadás nyilvánvaló jelét.

Megjegyzés [B5]: x

Megjegyzés [B6]: x

Megjegyzés [B7]: x

Megjegyzés [B8]: x

Olyan hosszúnak tűnt az eltelt idő, mire felhangzott az ajtó mögött a léptek dobbanása, hogy Szofi eljátszott a gondolattal, hogy feleslegesen jött. Nem találja itt, amit keres. De persze tudta, hogy ez lehetetlen. Biztos volt benne, hogy a férfi nem hagy fel a szokásaival: otthon lesz, mint minden olyan napon, amikor Erika késő éjszakáig dolgozott. És ez a bizonyosság egyszerre volt ijesztő és megnyugtató.

Megjegyzés [B9]: x (mivel nincs neve)

Aztán az ajtó feltárult – hangtalanul és könnyedén, mintha csak gúnyolni akarná a kapu nyikorgó súlyával megküzdő lányt –, és Dávid ott állt a küszöbön. Az arca kiismerhetetlen, vonásain nem látszott sem meglepetés, sem öröm. Az ajka talán a szokottnál keskenyebb volt, ahogy összeszorította, a tekintete pedig lassan futott végig Szofin. Mérlegelt, értékelt és elítélt – egyetlen röpke, sóhajnyi másodperc alatt. Szofi térde megremegett, de kihúzta magát. Itt és most már nem futamodhatott meg.

Megjegyzés [B10]: x

– Erika nincs itthon. Ma sokáig dolgozik.

A lány nyelt egyet, a pillantása bebarangolta a férfi arcát, elcsípte a kellelenség finom fintorát a szája szögletében, meglátta, ahogy a keze rámarkol a kilincstre, mintha azt sugallná: „úgysem jössz be”. Észrevette a tekintetében lappangó elutasítást.

– Tudom – lehelte alig hallhatóan. És csak gondolatban folytatta: – Nem hozzá jöttem.

Reggelente kellemes volt az alvás és az ébrenlét ködös határán lebegni. A szoba félhomályában Szofi néha továbbgondolta az álmait, játékból és mesékből szőtt magának történeteket. A lehúzott redőnyön túlról ráérősen lopóztak oda hozzá a reggel zajai: a kukásautó, a kutyák ugatása, a beszélgetések ívelő dallama. Reggelente Szofi szándékosan lassan ébredt, mert imádta a félálom pillanatait.

De ez most más volt. A sötétség a mellkasára nehezedett, és belepréselte az ágyba. A szíve össze-vissza vert, olyan hevesen, hogy az már szinte fájt, és a készülődő sírás gombóccá nőtt a torkában. A gondolat, hogy nem kap levegőt, hogy megfulladhat itt és most, álom és ébrenlét nyomasztó határán, az ágy és a szoba foglyaként, rettegéssel töltötte el, de meg is bénította egyben.

Nem emlékezett az álom képeire, csak az érzésekre, amivel járt, és a remegésre, amit maga után hagyott. Csak azt tudta, hogy egyedül van. Annyira egyedül, mint senki más, talán csak a legkisebb fiú, a szegénylegény a mese legfélelmetesebb pillanataiban, a sötét erdőben. ~~Vagy még önála is jobban.~~

– Mama! – kiabálni akart, de a hangját elnyelte a szoba, mintha a csend alakot öltött volna, és széles, durva tenyerét a szájára tapasztaná. A mesék óriása fekete, sűrű hallgatássá vált. Szofi arra eszmélt, hogy hangtalanul, rázkódva sír.

A mamának ez többnyire elég szokott lenni: a fojtott kiáltás, a néma zokogás is olyasmi, amit meghall – hiszen erre a mamának füle van. Altalában. Csakhogy most nem volt sehol.

Szofi körülnézett. Összeszoruló gyomorral próbált felkészülni a pillanatra, amikor a szekrény mögül előmászik a rém. Nem volt arca, nem volt alakja, csak fenyegetésből és félelemből állt. Neve sem volt igazán, legalábbis olyan nem, amit Szofi akár csak nappal is szívesen kimondott volna, de a mama rémnek hívta, mert ragaszkodott hozzá, hogy elnevezék és néha beszéljenek róla. Azt mondta, ez segít megküzdenni vele.

A függönnyel fedett ablak túloldalán kigyulladt egy lámpa, a fény átszűrődött az anyagon, sötét árnyjátékot rajzolt az ablakkal szemközi falra. Szofi megbabonázott félelemmel bámulta, és lassan rádöbbsent, hogy nem otthon van. Ez nem az otthoni szobája – ahol redőnyt eresztenek le alvás előtt az ablakra –, hanem a keresztanyja lakása. Hiszen itt tölti a nyár néhány hetét. Nem nagy ügy, egy ilyen nagylánynak. Nem is sírt, amikor a mama elment.

A felfedezés erőt adott neki, hogy felüljön.

– Erika! – A kiáltás elhalt, mert a rém most nem a szekrény mögül leselkedett, hanem a széles íróasztal alól. Máshol ugyan, de ott volt, mint mindig, és csak a tökéletes pillanatra várt, hogy őt is felfalja. – Erika... – suttogta Szofi a sirással küszködve.

Hangtalanul tárult fel az ajtó. A fény tócsaként terjedt szét a padlón, és magára vonzotta Szofi tekintetét. De az ajtóban megálló alak toporgása nem Erika ismerősen koppanó lépteire emlékeztetett. A kislány pillantása lassan kúszott végig a férfi fénytől övezett alakján, állapodott meg az arcán. Bizonytalan csend feszült közöttük.

– Erika nincs itthon. Ma sokáig dolgozik.

A lány nyelt egyet, és újra a plafont kezdte bámulni. – Tudom – lehelte alig hallhatóan, mert most már eszébe jutott.

Már emlékezett arra, amikor Erika bejött hozzá a szobába, és leguggolt mellé, hogy egy vonalban legyen a fejük. Segített megtalálni az éppen elkeveredett legóköckét, de aztán elmondta, hogy ma este dolgoznia kell, és nagyon sokára fog csak hazaérni, amikor Szofi már lefeküdt. Ő akkor bólogatott, hogy megnyugtassa: érti és jól fog viselkedni. Akkor nem gondolt a rémre, sem arra, hogy mi történik, ha felébred az éjszaka közepén, még azelőtt, hogy Erika hazaérne.

Igazán nem akarta, mégis hüppögni kezdett. A válasz egy türelmetlen, rosszkedvű sóhaj volt az ajtó felől.

– Most meg mi van?

– Félek... – vallotta be a kislány, és életében először szégyenkezett a félelem és a sötétben megbújó rém miatt.

Dávid beljebb lépett, odasétált az ágy mellé, de aztán megtorpant, és egy pillanatig szinte tapintható volt a bizonytalansága. Olyan elesett volt, hogy még Szofi is észrevette, mennyire szerencsétlenül érzi magát, így hát arrébb húzódott, hogy jelezze: szívesen helyet hagy neki. A férfi merev tagokkal ült le az ágyra. Nem igazán voltak még kettesben.

Szofi ma este fűrödhetett életében először egyedül – és inkább hallgatott arról, hogy a nyakmosásról nagyvonalúan megfeledkezett –, aztán az esti mese ezúttal egy rövidke rajzfilm volt, majd Dávid olyan hangsúllyal parancsolta ágyba, ami nyilvánvalóvá tette, hogy nem fogad el semmilyen nyafogást. Ezért Szofi nem is próbálkozott.

– Tulajdonképpen mi a problémád? – kérdezte a férfi kimértan.

– Sötét van.

– Ez az éjszakák jellemzője.

– Félek a sötétben – vallotta be a kislány. Dávid sóhajtott.

– A félelem gyengeség. Meg kell tanulni szembenézni vele, és akkor megérted, hogy amitől tartottál, az valójában semmiség. Szétfoszlik, mint...

– A szappanbuborék?

– Az szétpukkan. – Dávid legyintett. – Mindegy. Tehát nem szabad hagyni, hogy a gyengeséged erősebb legyen nálad.

Szofi csak félig értette a szavakat, de ez is elég volt, hogy újult erővel törjön rá a szégyen. A szétpukkanó szappanbuborékok gondolata ugyan tetszett neki, de egyébként csak annyit értett, hogy a férfi szerint erősebbnek és bátrabbnak kellene lennie. Őszintén bánta, hogy belé nem szorult egy csöppnyi bátorság sem. Persze a mama és Erika azt mondaná, ez butaság, de Szofi most már látta, hogy ez az igazság. Ő nem bátor.

– ...legalábbis az anyám úgy gondolta, így kell helyesen nevelni egy gyereket. Én meg... Hiszen láthatod. Ezért csinálja Erika az egészet. – Dávid gondolatmenete közben elkanyarodott, és Szofi most már egyáltalán nem tudta tartani vele a lépést. Nem is igyekezett. Csak hallgatta a férfi hangját, és hagyta, hogy elzsongítsa a beszéd. De Dávid hirtelen elhallgatott, mint aki választ vár.

– A mama vett nekem egy kislámpát – magyarázta tehát Szofi segítőkészen. – Az éjjeliszekrényemen áll, és minden este ég. Azért kell, mert ha éjjel felébredek, és sötét van, előmászik a szekrény mögül.

– Ki mászik elő? – Döbbenet és enyhe ijedtség keveredett Dávid arcán. Szofi erőt vett magán, és a leheletnél alig hangosabban kimondta:

– A rém. Itt az asztal alól jön.

Dávid az íróasztalhoz lépett, és bepillantott alá. – Nincs itt semmi.

Szofi fintorgott. A mama és Erika mindig alaposan körülnézett. Biztosra mentek, mielőtt bejelentették volna, hogy semmi sincs a szekrény mögött vagy az asztal alatt. Az ő mondatuk mindig megnyugtatósnak hangzott. Dávidé inkább volt csúfolódás.

– Talán megijedt tőled, és elbújt. – A férfi tekintete értetlennek tűnt. Szofi oldalra hajtotta a fejét, és méregette néhány másodpercig. Nem volt olyan, mint a mama vagy Erika, de felnőt volt, úgyhogy még így is megnyugtatónak tűnt a gondolat, hogy a közelében legyen. – Itt maradhatnál, amíg újra elalszom.

– Éppen félbehagytam valamit... – Dávid valahová az ajtón túli, fénytel teli világra mutatott, aztán leeresztette a kezét, és halkán sóhajtott. – Végül is maradhatok. Úgyis álmos vagy, gondolom... – Ez reménykedőnek hangzott, és Szofi igazán nem akarta kiábrándítani a férfit, habár egyáltalán nem érezte álmosnak magát. Úgyhogy bólogatott.

Dávid sóhajtott. Kisietett, de még azelőtt, hogy Szofi igazán megijedhetett volna, vissza is jött, kezében azzal a kislámpával, amelyik máskor a nappaliban állt. Kis hezitálás után a kislány melletti éjjeliszekrényre állította. A villanykörte gyönyörűen megfestett üveglap mögött gyulladt ki. Szofi áhítatosan bámulta a színek kacskaringós útját, egymásba olvadását, és csak azért nem érintette meg az üveglapot, mert egyszer már megégette a kezét, amikor az ujjával akarta követni a narancsos minta kanyarulatait.

– Ez nagyon szép... – sóhajtott. – Nekem adod?

– Az anyám festette... – Dávid zavartan meredt a kislányra. – Ez nem játék, hanem ajándék.

Szofi bólintott. A gondolat, hogy az anyukája ajándékozta Dávidnak, még jobban megszeépitette a lámpát. De a kislány tudta, hogy nem illik elkérni. Az oldalára fordult, és úgy helyezkedett a párnán, hogy bámulni tudja az üveglap fényét.

– Mesélsz valamit?

– Nem igazán tudok meséket...

– *Úgy is jó. – Szofi elfészkelődött a takaró alatt. – Akkor csak maradj velem, amíg elalszom.*

Az egymásba olvadó formák képe beleégett a retinájába: ha lehunyta a szemét, a narancsszín minta emléke vérvörösen lebegett előtte. Később nem tudta felidézni, hogyan aludt el, de reggel a lámpa volt az első, amit meglátott. Az ablakon beszökő napsugarakban a fénye sápadtnak tűnt, mégis jó volt ezt bámulni, miközben Erika léptei ismerősen koppantak az ajtó előtt.

– Nem baj, hogy nincs itthon – mondta végül Szofi. És, mint mindig, ha magán érezte Dávid tekintetét, előntötte valamiféle ösztön, hogy beszéljen, magyarázzon, akár hadarva is, de próbáljon értelmes embernek tűnni. – Számítottam erre. Már mint igazából tudtam, mert Erika küldött egy sms-t néhány napja, amiben összeszedte, hogy mikor éjszakázik. Szóval ez most egyáltalán nem véletlen. De végül is arra gondoltam, hogy megvárhatnám, vagy valami. Ha már benéztem...

– Meg szeretnéd várni? – Dávid hangja érzelemmentes volt. Szofi ösztönösen bólintott, aztán a fejét rázta.

– Nem, hát persze. Még nagyon korán van. Addigra biztos elmegyek, mire hazaér. Mert igazából nem is őhöz jöttem.

– Nem? Hát ez meglep – felelt a férfi, kimérten elnyújtva a szavakat. De a szemében Szofi nem meglepetést, inkább megértést látott.

Csikorogva fordult a helyére a közelben egy hevederzár, és néhány másodperccel később sietős léptekkel kopogott el valaki Szofi mögött. Dávid biccentett, a lány hátra sem pillantott, de érezte, hogy a tovasiető tanú gondolatától a férfiben megnő az idegesség. Dávid nem szokott a küszöbön társalogni a vendégekkel. Amennyire Szofi tudta, mindig gyorsan döntött: akit valóban várt, azt azonnal beinvitálta, aki kéretlenül próbálkozott, azt néhány szó után elhajtotta. Normális körülmények között nem hagyott volna senkit sem perceként keresztül a küszöbön kuncsorogni.

– Csak egy kis beszélgetés. – Szofi remélte, hogy a szomszéd, akinek léptei még ott visszhangoztak a lépcsőházban, a segítségére lesz. – Van rám egy kis idő?

– Éppen félbehagytam valamit... – Dávid valahová a háta mögé mutatott, aztán csak legyintett. – Nem érdekes. Teát akartam főzni. Kérsz?

Szofi bólintott, és hirtelen öntötte el a boldogság, amikor végre az ajtón belül találta magát. Követte Dávidot a tágas nappali-konyhába. Az ablakon beömlő késődélutáni napfény megvilágította a férfi papírjait, és látszott, hogy csakugyan félbehagyott valami munkát. Szofi alig leplezett kíváncsisággal méregette az asztalra kitergetett tervrajzokat, de Dávid nem vette észre vagy nem akarta észrevenni az érdeklődését. Helyette a kanalakat, csészéket pakolta elő halk csörömpöléssel.

– Ül le! – intett a fotel felé. Szofi szófogadóan otthagya az ebédlőasztalt, és levetette magát a fotelbe. Ujjai végigfutottak az antik dohányzóasztal fáján, körbesimogatta az egyik sötétebb göcsört alakját, aztán egy újságot húzott közelebb magához, és azon töprengett, hogy a férfi olvasgatta-e. Végül mégsem lapozott bele, mert Dávid megérkezett, és éppen az újság tetejére tette le a teli tálcát.

Teázni jó volt, mert lefoglalta Szofi kezét, hogy citromot nyomkodhatott, mézet csurgathatott. Így volt mit csinálnia anélkül, hogy meg kellett volna szólalnia. Közben lopva felpisloghatott Dávidra is, aki magának erős earl greyt főzött, és néhány cseppnyi tejszínt töltött bele. Szofi magába szívta az ital páráját, de amikor felemelte a csészét a keze árulkodóan remegett.

Megjegyzés [B11]: Nem jó az első blokk. A lépcsőházi jelenettel előkészítet a következő jeleneteket, és ott erősen sugallod, hogy Szofi lesbikus vonzalmat érez Erika iránt. Eddig Erika volt a fókuszban és nem Dávid.

– Hogy megy az egyetem? – kérdezte Dávid. A tekintete megpihent a lány kezében az alátétén táncoló csészén. Szofi gyorsan visszatette az asztalra, mielőtt magára öntötte volna az egészet.

Igazából utálta ezt a kérdést. Alig-ismerősök, távoli rokonok sajátja volt, és ritkán vártak rá őszinte választ. Inkább valamiféle, az egész társadalomban elfogadott időhúzó mondat volt, ami párban járt a „de nagyot nőttél”-lel. Általában Szofi nem is próbált komolyan válaszolni rá, mert két mondatban nem lehet mindent elmesélni, és nem egyszer megesett, hogy kiderült, a kérdező még azzal sincs tisztában, hogy hova is jár. Most persze erről szó sem volt. Most Dávid kérdezett, és Szofi ezt fájdalmasan komolyan vette.

– Jobb, mint az előző félév volt. Talán túl vagyok a leghúzóssabb tárgyakon.

– Korai még erről álmodni – felelt a férfi gonosz mosollyal. Szofi beharapta az ajkát.

– Mindenesetre most jól megy. Felvettem egy környezetvédelmes kurzust is. A bio-, szél- és hőenergia felhasználásából indul ki, és egészen extrém megoldásokat is be fognak mutatni. A végén tervezni kell valamilyen környezettudatos házat. Lenyűgöző, hogy mennyi mindent tudnánk megoldani egy kis odafigyeléssel!

– Hogy ki mit talál lenyűgözőnek, nos, az sok mindent elmond egy emberről. Érdekes alaposan utánanézni, mielőtt belebolondulnál valamelyik új zöld irányzatba.

Szofi elhallgatott. Lángolt az arca az alig burkolt, lenéző megjegyzés miatt. Nem akart, soha nem is mert volna vitába szállni a férfivel szakmai és valójában semmilyen kérdésben sem. Nézte, ahogy Dávid iszik egy kortyot, és a tekintetét a férfi száján felejtette, hogy lássa, ahogyan lenyal az ajkáról egy csepp teát. Keveredett benne a tisztelet és az a szívét összeszorító, mindennél erősebb érzés, amelynek alig merte akár csak magában is kimondani a nevét, és amely talán azóta a része volt, amióta az eszét tudta.

Nyelvileg teljesen jó írás, gördülékeny, alapos.

Esetleg azon kéne elgondolkozni, hogy nagyon sok töltelékszót használsz, illetve túl aprólékosan írod le az egyes mozzanatokat. Nem feltűnő, mivel ez egy érzelmileg telített jelenet, így az aprólékosság egyben nyomatékot is ad, de a lendületesebb részeknél majd pörgősebb narráció kellene.

Fentebb írtam, hogy az első jelenet nem jó rejtett utalást hordoz, mivel Dávid meg sem jelenik, nem rá összpontosít a szereplő, így az olvasó sem. Két fiatal, nagyjából egykorú lány közötti szerelmet készítettél elő, így aztán meglepetésként ért a korszakok különbség és az, hogy Dávid a kulcs. Az álomnál azt vártam, Erikáról mesélsz. Figyelj az infoadagolásra, és a szöveg rejtett utalásaira. X-szel jelöltem a szövegben elhelyezett infókat, ami alapján kialakítottam a téves képet.

Összességében jó az írás, és érdekes a fiatal lány szerelme, meg az egész szituáció.

Szép munka.